

Arrest

nr. 138 019 van 6 februari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X,
beiden optredend In eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel
en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in naam van hun minderjarig kind X, op 7 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. De drie bestreden beslissingen werden allen betekend op 9 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2015.

Gehoord het verslag van de rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Mongolische nationaliteit te zijn, geboren op 29 juni 1977 en 22 oktober 1976. Verzoekers hun minderjarig kind is geboren op 16 augustus 2006.

Op 24 november 2003 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 17 december 2003 nam verweerder een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*bis*). Tegen deze beslissing dienden verzoekers een dringend beroep in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna verkort het CGVS).

Op 16 februari 2004 nam het CGVS een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad van State. Bij arrest nr. 176.805 van 13 november 2007 beval de Raad van State de schorsing van de bevestigende beslissingen van het CGVS.

Op 27 december 2006 dienden verzoekers intussen een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van oud artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet.

Op 17 december 2007 besloot het CGVS om de beslissingen van 16 februari 2004 in te trekken. In het arrest nr. 183.140 van 21 mei 2008 verklaarde de Raad van State verzoekers hun beroep derhalve zonder voorwerp.

Op 5 maart 2008 weigerde het CGVS intussen opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers. Tegen deze beslissing stelden verzoekers beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). In het arrest nr. 17 962 van 29 oktober 2008 weigerde de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers.

Op 30 september 2008 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 2 november 2009 actualiseerden verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 27 september 2012 verklaarde verweerder verzoekers hun aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 108 444 van 22 augustus 2013 verwierp de Raad het beroep.

Op 27 september 2012 nam verweerder tevens een beslissing, houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 3 oktober 2013 dienden verzoekers een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 29 januari 2014 verklaarde verweerder verzoekers hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Op 30 januari 2014 nam verweerder eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen dit bevel, ingediend bij de Raad, werd verworpen bij arrest nr. 130 798 van 3 oktober 2014.

Op 22 mei 2014 dienden verzoekers opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet.

Op 16 september 2014 verklaarde verweerder deze aanvraag eveneens onontvankelijk.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2014 werd ingediend door :

[...]

[...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden onder naam van L. B. en B. R. asiel in op 24.11.2003. Deze asielaanvraag van betrokkenen werd eerst afgesloten op 17.02.2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hierna hebben betrokkenen het land verlaten om in Frankrijk onder een andere naam een nieuwe asielaanvraag in te dienen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen). Het eerste vaststaand verblijf waaruit kan opgemaakt worden dat betrokkenen daarna zich terug in België bevinden, is het proces-verbaal voor winkeldiefstal d.d.23.12.2005. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen blijkt ook dat de heer A. op 02.03.2006 te Duitsland veroordeeld tot zes maanden effectieve gevangenisstraf wegens diefstal. Het feit dat de asielbeslissing op 11.12.2007 werd ingetrokken en definitief beslist werd op 29.10.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de asielprocedure van betrokkenen in totaal vier jaar en negen maanden geduurd heeft, weegt niet op tegen de lange afwezigheid van betrokkenen en de gepleegde openbare orde. Daarenboven hebben betrokkenen tot februari 2011 (ook voor de asielinstanties) een valse identiteit opgegeven (te weten: L., B. en B., R.). Betrokkenen hebben gedurende zeven jaar getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

Bovendien dient erop gewezen te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf geeft. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voeren betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De opmerking dat het onmenselijk zou zijn om hun kind naar het land van herkomst terug te sturen, omdat het in België naar school gaat, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel attest voorleggen waaruit blijkt dat hun dochter momenteel schoolloopt. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden. De advocaat van betrokkene verwijst in dit kader naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name artikel 28 en 29 (het recht op onderwijs). Het aanhalen van dit artikel vormt geen buitengewone omstandigheid daar wij het kind het recht op onderwijs niet ontzeggen, onderwijs is beschikbaar in het land van herkomst. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat hun kind dit schooljaar noch het afgelopen schooljaar school liep.

De bewering dat hun dochter enkel de Nederlandse taal machtig zou zijn, omdat zij hier naar school gaat en de moedertaal niet zou kennen, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien de ouders hun kind tegen dit risico dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en hun dochter niet zouden opvoeden in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands

Ook het feit dat hun kind in België geboren is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit feit hen zou verhinderen de aanvraag via de normale procedure in te dienen,

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk

aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat zij het grondgebied verlaten hebben. Op datum van 05.03.2004 vroegen zij asiel aan in Frankrijk en op 02.03.2006 werd dhr. A. veroordeeld door een Duitse rechtbank en op datum van 23.03.2006 gerepatriëerd. Er is dus geen sprake van een langdurig verblijf.

Bovendien werd hen op 25.12.2005, 15.11.2012 en 02.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen de asielinstanties bewust hebben proberen te misleiden door het opgeven van een valse identiteit. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

De advocaat van betrokkene verwijst naar de instructies d.d. 26.03.2009 van minister Turtelboom. Echter, deze instructies werden volledig overgenomen door de instructies van 19.07.2009 van staatssecretaris Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Bovendien is sinds 06.12.2011 mevrouw Maggie De Block bevoegd Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen zich steeds goed gedragen hebben en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - ni, dat betrokkenen al sinds 2003 in België zouden verblijven, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal goed zouden beheersen, dat hun kind hier naar school zou gaan, dat zij een vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat ze getuigenverklaringen, arbeidscontracten en loonfiches voorleggen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Op dezelfde dag nam verweerder eveneens de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit zijn thans de tweede en derde bestreden beslissing:

"Mevrouw,
Naam, voornaam: M., O.

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

L. A., [...].

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.01.2014, aan betrokkene betekend op 02.02.2014."

En

“De heer:

Naam, voornaam: A., B.

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.01.2014, aan betrokkene betekend op 02.02.2014.”

Op dezelfde dag nam verweerder eveneens de beslissingen tot afgifte van een inreisverbod ten aanzien van eerste verzoeker en ten aanzien van tweede verzoekster en hun minderjarig kind (bijlage 13sexies).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. In het verzoekschrift is sprake van “het” bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 16 september 2014, betekend op 9 oktober 2014. Verzoekers voegen echter in bijlage bij het verzoekschrift twee bevelen om het grondgebied te verlaten toe. Eén met betrekking tot eerste verzoeker en 1 met betrekking tot tweede verzoekster en hun minderjarige kind. Ter zitting bevestigt de raadsman van verzoekers dat er wel degelijk drie bestreden beslissingen zijn, enerzijds de beslissing om de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren en anderzijds de twee bestreden bevelen, allen van dezelfde datum. De Raad zal dan ook *infra* de beide bevelen in de bespreking betrekken.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet alsook omwille van het herhaald bevel, *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast meent hij verkeerdelijk dat verzoekers geen schending van een hogere rechtsnorm zouden opgeworpen hebben. Verzoekers voeren aan dat hun terugkeer naar Mongolië een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) zou uitmaken.

Deze verdragsbepaling primeert op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling en vereist een onderzoek van het desbetreffende middel. Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

In hun eerste middel gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, voeren verzoekers de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur: meer bepaald de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij lichten hun eerste middel toe als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 22.05.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. [...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”*

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf. Dat verzoekers reeds zeer lang op het Belgisch grondgebied verblijven en hun leven hier hebben opgebouwd. Bovendien is het kind van verzoekers hier geboren, is het schoolgaand en schoolplichtig. Zij kunnen hun kind toch niet zomaar van school “plukken” om ergens anders een aanvraag in te dienen?! Dit is onredelijk!

Dat zij omwille van hun langdurige afwezigheid nergens terecht kunnen in Mongolië, ook niet voor een eventueel tijdelijk onderkomen. Zij hebben destijds alles en iedereen achtergelaten om hun leven in veiligheid te brengen en kunnen niet terugkeren! Indien zij terugkeren naar Mongolië, zullen zij immers in een mensonterende en levensbedreigende situatie terechtkomen! Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kunnen verzoekers uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren! Verzoekers kunnen op geen enkele manier afleiden waarom men geen rekening heeft gehouden met alle elementen die zij aanhalen in hun verzoekschrift.

Dat verzoekers niet begrijpen waarom hun langdurig (voornamelijk legaal) verblijf en hun integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

2. *“Betrokkenen dienden onder naam van L. B. en B. R. asiel in op 24.11.2003. Deze asielaanvraag van betrokkenen werd eerst afgesloten op 17.02.2004 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hierna hebben betrokkenen het land verlaten om in Frankrijk onder een andere naam een nieuwe asielaanvraag in te dienen (informatie toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen). Het eerste vaststaand verblijf waaruit kan opgemaakt worden dat betrokkenen daarna zich terug in België bevinden, is het proces-verbaal voor winkeldiefstal dd 23.12.2005. Uit de studie van het administratief dossier van betrokkenen blijkt ook dat de heer A. op*

02.03.2006 te Duitsland veroordeeld tot zes maanden effectieve gevangenisstraf wegens diefstal. Het feit dat de asiëbeslissing op 11.12.2007 werd ingetrokken en definitief beslist werd op 29.10.2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waardoor de asiëprocedure van betrokkenen in totaal vier jaar en negen maanden geduurd heeft, weegt niet op tegen de lange afwezigheid van betrokkenen en de gepleegde openbare orde. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, betrokkene ipso facto geen recht op verblijf geeft. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)”

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat de motivering die verwerende partij hanteert, volkomen onaanvaardbaar is! Dat verzoekers inderdaad naar Frankrijk gereisd zijn en daar een asiëprocedure hebben opgestart, zij waren immers ten einde raad en hebben nood aan internationale bescherming. Zij zijn na deze procedure echter teruggekeerd en verblijven ondertussen reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied. Verzoekers zijn echter nooit in Duitsland geweest en begrijpen bijgevolg niet hoe verwerende partij kan stellen dat zij er veroordeeld zijn geweest!

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat de bestreden beslissing het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schenden! Voor de feiten in België, verwijst men naar “een” proces-verbaal dd. 23.12.2005 waaruit zou blijken dat verzoeker winkeldiefstal gepleegd zou hebben. Het is voor verzoekers echter onmogelijk om na te gaan waarnaar verwerende partij verwijst. Er wordt nergens melding gemaakt van een PV nr of een manier om dit politieverlag in te kijken. Bijgevolg is het onmogelijk te weten wie het misdrijf heeft begaan en op basis van welke argumenten men tot de conclusie zou zijn gekomen dat dit verzoeker zou zijn geweest.

Ook wat de veroordeling in Duitsland betreft, verwijst men louter naar “een studie van het administratief dossier.” Dat de raadsman van verzoekers het administratief dossier heeft opgevraagd, waar inderdaad verwezen wordt naar het feit dat iemand met de naam “L. B.” veroordeeld is in Duitsland.

Verzoekers zijn echter nooit in Duitsland geweest en hebben zich nooit schuldig gemaakt aan winkeldiefstal. Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om het tegendeel te beweren. Het is op zijn minst interessant op te merken dat er melding gemaakt wordt van een veroordeling op naam van de alias van verzoeker... Dat zijn betrokkenheid bij deze feiten geenszins vaststaat! Dat verzoekers reeds meerdere malen hebben laten weten aan verwerende partij dat zij nooit in Duitsland zijn geweest en er zeker nooit zijn geweest! Dat zij beschikbaar zijn en blijven voor een eventueel vingerdrukkenonderzoek of enig ander onderzoek die hun betrokkenheid bij deze feiten kan uitsluiten. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij weigert een grondig onderzoek te verrichten en slechts blijft verwijzen naar ‘het administratief dossier’ zonder te willen onderzoeken of verzoekers werkelijk betrokken zijn! Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met de langdurige asiëprocedure van verzoekers. Dit is echter onaanvaardbaar! Er is immers geenszins sprake van “een langdurige afwezigheid en de gepleegde openbare orde”, zoals zal blijken uit een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoekers.

Bijgevolg dient verwerende partij wel degelijk rekening te houden met de langdurige asiëprocedure van verzoeker! De asiëprocedure van verzoekers heeft bijna 5 jaar geduurd...

Dat zij wel degelijk geregulariseerd dienen te worden op basis van hun langdurige asiëprocedure. In tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, betreft dit niet slechts “een zekere behandelingsperiode”, maar wel degelijk een onredelijk lange termijn! Het volgende wordt ook bevestigd op Kruispunt-migratie.be:

“Welke criteria beloofde de overheid toe te passen voor lange procedures?”

Onredelijk lange asiëprocedure (4 of 3 jaar)

☐ Je hebt een asiëaanvraag ingediend, en de asiëinstanties hebben na meer dan 4 jaar nog geen uitvoerbare beslissing betekend.

☐ Of na meer dan 3 jaar als er een schoolgaand kind bij betrokken is.

☐ Zowel lopende als afgelopen procedures komen in aanmerking.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen!

Indien verwerende partij van mening is dat zij hier geen rekening mee dienen te houden, dienen zij dit op zijn minst uitgebreid te motiveren! Louter stellen dat dit een “behandelingsperiode” is, is onvoldoende! Uit de beschikbare kanalen blijkt immers reeds dat de overheid dit beschouwd als een onredelijk lange behandelingsperiode! Dat verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt! Dit is dan ook onaanvaardbaar!

3 “Daarenboven hebben betrokkenen tot februari 2011 (ook voor de asiëinstanties) een valse identiteit opgegeven (te weten: L., B. en B., R.). Betrokkenen hebben gedurende zeven jaar getracht de Belgische asiëinstanties te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”.”

Verzoekers wensen te benadrukken dat het toepassen van het “fraus omnia corrumpit”-beginsel een schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel. Verzoekers vroegen in 2003 asiel aan. Gezien hun uiterst precare situatie en geleid door enorme angst en verkeerde informatie gaven zij verkeerde identiteitsgegevens door. Er werd hen immers duidelijk gemaakt via lotgenoten dat zij dit dienden te doen omdat zij anders geen kans zouden maken om erkend te worden als vluchteling of enige bescherming te krijgen. In 2011 gaven verzoekers hun correcte identiteit door.

Zij motiveerden in de aanvraag eveneens waarom zij deze fout maakten. Namelijk dat zij geleid werden door angst om teruggestuurd te worden. Zij hadden veel spijt van deze vergissing en hebben zelf het initiatief genomen om dit recht te zetten. Zij hebben toen geluisterd naar andere mensen die hen aangeraden hebben om andere identiteitsgegevens door te geven zodat zij niet teruggestuurd zou worden. DVZ weigert een machtiging tot verblijf toe te kennen, omwille van het feit dat verzoekers verkeerde identiteitsgegevens doorgegeven hebben. Dit is echter onbegrijpelijk en niet redelijk. En verzoekers begrijpen niet waarom dit nu tegen hen gebruikt wordt.

Er zijn immers tientallen regularisatieaanvragen ingediend door cliënten die oorspronkelijk een andere identiteit hebben doorgegeven uit schrik om teruggestuurd te worden doch hoewel dit gaat over dezelfde problematiek werden hun aanvragen wel positief afgesloten.

Ik verwijs hiervoor naar stuk 4 in de inventaris. Dit betreffen allen beslissingen van vreemdelingen die, net zoals verzoekers, een andere identiteit opgaven.

Doch hoewel zij evenzeer andere identiteitsgegevens hebben doorgegeven, soms zelf een andere nationaliteit, , werden zij wel geregulariseerd en kregen zij een verblijf.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers gelijke gevallen dienen gelijk behandeld te worden. Dit is in casu niet het geval.

Waarom krijgt de ene (hoewel in dezelfde omstandigheden) wel een verblijf en de andere niet?

De stelling dat het niet zou gaan over een gelijkaardige situatie of dat dit niet wordt aangetoond is flagrant fout!

Het gaat immers in beide gevallen over personen die verkeerde identiteitsgegevens doorgaven, omwille van hun angst en vrees voor hun leven en die een langdurige asielprocedure hebben doorlopen en/of schoolplichtige kinderen hebben. Dat DVZ het gelijkheidsbeginsel wel degelijk dient te respecteren!

In de stukken die worden gevoegd, zij het vonnissen van de rechtbank, zij het beslissingen van DVZ, wordt telkens duidelijk dat DVZ akkoord gaat met de aanpassing van de identiteitsgegevens.

Uiteraard kan de raadsman van verzoekers de identiteit van de cliënten die foutieve identiteitsgegevens hebben doorgegeven EN verblijfsrecht hebben bekomen niet zomaar vrijgeven.

Men kan echter wel verwijzen naar de O.V.-nummers.

Aangezien verwerende partij een positieve beslissing inzake een regularisatieaanvraag nooit motiveert, mag verzoeker ervan uit gaan dat het gaat over gelijkaardige dossiers.

Het zijn immers allen dossiers met personen die een verkeerde identiteit hebben doorgegeven en/of een langdurige asielprocedure hebben doorlopen en/of schoolplichtige kinderen hebben.

Indien verwerende partij van mening zou zijn dat er geen sprake zou zijn van gelijkaardige dossiers, dient men dit uitvoerig te motiveren!

Uit de gegevens waarover de raadsman van verzoekers beschikt, blijkt immers dat het gaat om gelijkaardige dossiers.

Dit verschil is niet redelijk te verantwoorden.

Bovendien is dit niet zorgvuldig van dienst vreemdelingenzaken.

Het is volledig onbegrijpelijk aangezien het niet doorgeven van de correcte identiteitsgegevens de anderen niet kwalijk genomen wordt en zij verblijf krijgen, zelfs soms onbeperkt terwijl verzoekers hun verblijf wordt geweigerd op dezelfde gronden.

Bovendien hebben zij zelf het initiatief genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven.

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de DVZ steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.”

Dat uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat verzoekers wel degelijk goed geïntegreerd zijn in België en bovendien een schoolplichtig kind hebben dat hier geboren is, opgroeit, school loopt en schoolplichtig is, ...

Verwerende partij dient wel degelijk rekening te houden met het feit dat het kind van verzoekers reeds gedurende 8 jaar (haar hele leven!) in België verblijft, dat dit verblijf veel zwaarder doorweegt dan de 0 jaar die zij heeft doorgebracht in Mongolië.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat er geen rekening werd gehouden met al deze bewijzen!

DVZ ontkent dit ook niet! Doch laat na ze te onderzoeken!

4. "Betrokkenen vrezen dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Verzoekers bevinden zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Mongolië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekers zouden moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekers het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dienen te bewijzen. Verzoekers wensen op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Mongolië nog steeds levensgevaarlijk is.

Het staat niet ter discussie dat de huidige situatie te Mongolië nog steeds zeer precair is voor de burgers die er wonen en dat zij nog steeds vrezen voor een terugkeer.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekers zijn uit hun land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeren naar hun land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënten die de Mongoolse nationaliteit hebben, is het onmogelijk om terug te keren naar hun land van herkomst.

Immers zij zijn uit het land gevlucht en zijn er al zeer lang niet meer geweest. Zij kunnen bijgevolg dus ook niet terugkeren! Waar zouden verzoekers terecht kunnen?

Hoe kunnen zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Mongolië , als zij daar al ettelijke jaren niet meer geweest zijn, alles en iedereen hebben achtergelaten en hier al hun belangen hebben??

Het kind van verzoekers is bovendien nog nooit in Mongolië geweest! Hoe kan zij geacht worden naar een land te reizen waarvan zij de cultuur en gewoontes niet kent?!

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM. Verzoekers begrijpen niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid. DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekers al dan niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst. Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kunnen voorleggen. Bovendien kunnen verzoekers niet in concreto aantonen dat hun leven in gevaar is indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst! Verzoekers zijn al zeer lange tijd niet meer in hun land van herkomst geweest! Zij kunnen alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om hun gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien zij concrete bewijzen willen verzamelen, is hun leven in gevaar! Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat zij hun leven in gevaar brengen, zodat zij kunnen aantonen dat er een reële dreiging is voor hun fysieke integriteit. Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Dat verzoekers wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengen om de huidige situatie in Mongolië te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in hun land van herkomst dient te onderzoeken. Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen. Dat het laatste onderzoek bovendien van meer dan 8 jaar geleden dateert! Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

5. "De opmerking dat het onmenselijk zou zijn om hun kind naar het land van herkomst terug te sturen, omdat het in België naar school gaat, kan niet als buitengewone omstandigheid worden weerhouden. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen geen enkel attest voorlegt waaruit blijkt dat hun dochter momenteel schoolloopt. Dit element kan dan

ook niet weerhouden worden. De advocaat van betrokkene verwijst in dit kader naar het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, met name artikel 28 en 29 (het recht op onderwijs). Het aanhalen van dit artikel vormt geen buitengewone omstandigheid daar wij het kind het recht op onderwijs niet ontzeggen, onderwijs is beschikbaar in het land van herkomst. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat hun kind dit jaar noch het afgelopen schooljaar schoolliep.

De bewering dat hun dochter enkel de Nederlandse taal machtig zou zijn, omdat zij hier naar school gaat en de moedertaal niet zou kennen, kan evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid, aangezien de ouders hun kind tegen het risico dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen. Het is bovendien zeer ongeloofwaardig dat betrokkenen in huiselijke sfeer hun moedertaal niet zouden spreken en hun dochter niet zouden opvoeden in hun moedertaal, niettegenstaande het mogelijk is dat het kind daarnaast ook het Nederlands zou leren.

Ook het feit dat hun kind in België geboren is, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen waarom dit feit hen zou verhinderen de aanvraag via de normale procedure in te dienen."

In Mongolië kan de dochter van verzoekers niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs. DVZ stelt dat het kind van verzoekers geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen in Mongolië. Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat het kind van verzoekers geen gespecialiseerd onderwijs behoeft en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn. Hoe is men tot deze conclusie gekomen zonder enig onderzoek? Is dit een individueel onderzoek waarvan men gewag maakt?!

In tegendeel tot wat DVZ stelt, is het feit dat verzoekers een schoolplichtig kind hebben wel degelijk een grond tot regularisatie.

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Indien de instructies van 2009 niet meer van toepassing zijn, heeft dit uiteraard geen invloed op de eerdere, nog geldende instructies, en dient men deze eerdere instructies toe te passen.

Verzoekers en hun kind voldoen dan ook aan de voorwaarden: Verzoekers hebben een kind dat school loopt in het lager onderwijs. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat het kind enkel de Belgische cultuur en samenleving heeft gekend en daarbovenop haar hele leven en schoolcarrière doorlopen heeft in België! Zij en haar familie komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen. DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten. Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekers komen in aanmerking voor regularisatie op basis van hun schoolgaand kind, hun aanvraag diende dan ook in de gegrondheid behandeld te worden. Het feit dat zij een schoolgaand kind hebben, schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kunnen toch niet zomaar hun kind van school halen om terug te keren naar Mongolië om aldaar een aanvraag in te dienen! Het kind heeft enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van het kind spreken van een "land van herkomst"?! Zij is er nog nooit geweest! Het land van herkomst van het kind is België! DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier! Dat het feit dat verzoekers in België gebleven zijn, in afwachting van hun procedure en waar zij een veilig leven kunnen leiden en een degelijke opleiding voor hun kind kunnen krijgen, een menselijke reactie was te meer daar zij aan alle voorwaarden voldoen om verblijf te bekomen en niet alleen hun leven maar ook hun rechten in het geding zouden gebracht hebben bij het verlaten van het grondgebied. Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van verzoekers! De enige kans voor verzoekers om hun kind een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dit is immers het land waar zij verblijven, waarvan zij de taal spreken, waar zij geïntegreerd zijn, waar zij de nodige ondersteuning hebben, ...

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

Verzoekers zijn al meer dan 10 jaar niet meer in Mongolië geweest. Meer nog! Hun dochter is er zelfs nog nooit geweest! Hoe kan men hier spreken over een "terugkeer" naar het land van herkomst als het kind er zelfs nooit is geweest!

DVZ vermeldt het volgende: "...aangezien de ouders hun kind tegen het risico dienden te beschermen door zelf de moedertaal te onderwijzen.." Deze opmerking van verwerende partij is werkelijk hallucinant! Daar waar men in andere dossiers weigert de opgebouwde integratie te erkennen, bestempelt men het feit dat het kind van verzoekers enkel Nederlands zou spreken als "een risico"! Verzoekers wonen en leven hier! Dat zij hun kind dan ook wensen op te voeden met de Belgische cultuur! Het is onredelijk van

verzoekers om het tegengestelde te verwachten! Bovendien wensen verzoekers op te merken dat het kind niet gestraft mag worden voor de acties van hun ouders!

Verzoekers zijn naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor henzelf konden opbouwen en hebben zich, zoals verwacht mag worden, volledig geïntegreerd.

Hier wordt met de toekomst en de veiligheid van het kind gespeeld, in de meest negatieve betekenis!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld." 1

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van het kind!

De belangen van het kind mogen niet opgeofferd worden voor de acties die men aan de ouders zou kunnen of willen verwijten!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs. Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :

Artikel 28 Onderwijs

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig schooluitval aan. De handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren. Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

Verzoekers zijn ouder van een schoolplichtig kind. In Mongolië kan zij niet dezelfde kansen krijgen op onderwijs. Verzoekers wensen hun kind een degelijke opleiding te kunnen geven. De enige kans voor verzoekers om hun kind een volwaardige opleiding te geven, is in België!! Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt! 1 L.P Suetens, "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1981

Het kind van verzoekster moet de kans krijgen op onderwijs!

Het feit dat het kind in België geboren is en al meer dan 8 jaar in België leeft en opgroeit, is wel degelijk een grond tot verblijfsmachtiging! Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in het land van herkomst, maakt men ditmaal de afweging niet! Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar!

Het kind van verzoekers verblijft al haar hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om daar geen rekening mee te houden!

Men stelt dat het kind van verzoekster geen gespecialiseerd onderwijs noch een gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft zonder ook maar het minste onderzoek naar de taal waarin het kind les zou krijgen en andere basisvoorwaarden te onderzoeken. Zelfs bij een eventueel tijdelijke terugkeer is het kind schoolplichtig en moet zij de kans op scholing krijgen. Dat een eventuele terugkeer naar Mongolië wel degelijk een schending zou uitmaken van het IVRK! Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij weigert deze internationale verdragen te toetsen aan het dossier van verzoekers en zonder meer stelt dat niet zou aangetoond zou zijn waarom dit een buitengewone omstandigheid zou vormen terwijl ze voorafgaandelijk in de beslissing poogt te motiveren waarom dit geen buitengewone omstandigheid zou vormen. Het mag duidelijk zijn dat dit een buitengewone omstandigheid vormt en dat een eventuele terugkeer de belangen van het kind ernstig zou schaden.

6. Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren alhier sinds 2003 te verblijven. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat zij het grondgebied verlaten hebben. Op datum van 05.03.2004 vroegen zij asiel aan in Frankrijk en op 02.03.2006 werd dhr. A. veroordeeld door een Duitse rechtbank en op datum van 23.03.2006 gerepatriëerd. Er is dus geen sprake van een langdurig verblijf. Bovendien werd hen op 25.12.2005, 15.11.2012 en 02.02.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om

rechtstreeks of via een derde land naar hun land terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. Bovendien stellen we vast dat betrokkenen de asielinstanties bewust hebben proberen te misleiden door het opgeven van een valse identiteit. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf louter het gevolg zijn van hun eigen houding.

Bovendien verwijst men naar onjuistheden!

Dat verzoekers inderdaad naar Frankrijk gereisd zijn en daar een asielprocedure hebben opgestart, zij waren immers ten einde raad en hebben nood aan internationale bescherming.

Zij zijn na deze procedure echter teruggekeerd en verblijven ondertussen reeds geruime tijd op het Belgisch grondgebied.

Verzoekers zijn echter nooit in Duitsland geweest en begrijpen bijgevolg niet hoe verwerende partij kan stellen dat zij er veroordeeld zijn geweest!

In eerste instantie wensen verzoekers op te merken dat de bestreden beslissing het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schenden!

Voor de feiten in België, verwijst men naar "een" proces-verbaal dd. 23.12.2005 waaruit zou blijken dat verzoeker winkeldiefstal gepleegd zou hebben.

Het is voor verzoekers echter onmogelijk om na te gaan waarnaar verwerende partij verwijst.

Er wordt nergens melding gemaakt van een PV nr of een manier om dit politieverslag in te kijken.

Bijgevolg is het onmogelijk te weten wie het misdrijf heeft begaan en op basis van welke argumenten men tot de conclusie zou zijn gekomen dat dit verzoeker zou zijn geweest.

Ook wat de veroordeling in Duitsland betreft, verwijst men louter naar "een studie van het administratief dossier."

Dat de raadsman van verzoekers het administratief dossier heeft opgevraagd, waar inderdaad verwezen wordt naar het feit dat iemand met de naam "L. B." veroordeeld is in Duitsland.

Verzoekers zijn echter nooit in Duitsland geweest en hebben zich nooit schuldig gemaakt aan winkeldiefstal.

Het is dan ook onredelijk en onzorgvuldig van verwerende partij om het tegendeel te beweren.

Het is op zijn minst interessant op te merken dat er melding gemaakt wordt van een veroordeling op naam van de alias van verzoeker... Dat zijn betrokkenheid bij deze feiten geenszins vaststaat!

Dat verzoekers reeds meerdere malen hebben laten weten aan verwerende partij dat zij nooit in Duitsland zijn geweest en er zeker nooit zijn geweest!

Dat zij beschikbaar zijn en blijven voor een eventueel vingerdrukkenonderzoek of enig ander onderzoek die hun betrokkenheid bij deze feiten kan uitsluiten.

Het is dan ook onaanvaardbaar dat verwerende partij weigert een grondig onderzoek te verrichten en slechts blijft verwijzen naar 'het administratief dossier' zonder te willen onderzoeken of verzoekers werkelijk betrokken zijn! Het lijkt wel alsof men drogredenen tracht aan te halen om geen rekening te moeten houden met de langdurige asielprocedure van verzoekers. Dit is echter onaanvaardbaar! Er is immers geenszins sprake van "een langdurige afwezigheid en de gepleegde openbare orde", zoals zal blijken uit een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek in het dossier van verzoekers. Bijgevolg dient verwerende partij wel degelijk rekening te houden met de langdurige asielprocedure van verzoeker! De asielprocedure van verzoekers heeft bijna 5 jaar geduurd...

Dat zij wel degelijk geregulariseerd dienen te worden op basis van hun langdurige asielprocedure.

In tegenstelling tot wat verwerende partij insinueert, betreft dit niet slechts "een zekere behandelingsperiode", maar wel degelijk een onredelijk lange termijn! Dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze kan afgeleid worden waarom deze elementen niet kunnen leiden tot een regularisering. Het feit dat door middel van een standaard zin, dat ze zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie, de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard is dan ook niet in feite en in recht aanvaardbaar.

Dvz motiveert dat de integratie niet kan leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan tien jaar geen buitengewone omstandigheid vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?!

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Nergens in artikel 9bis Vw. Staat nergens te lezen dat de aanvrager zelf de situatie niet mag gecreëerd hebben. Nergens in de wet staat te lezen dat de elementen die worden aangehaald ter regularisering niet te wijten mogen zijn aan de eigen houding.

De staatssecretaris of de gemachtigde mag zich dan ook niet in de plaats van de wetgever stellen en nieuwe criteria vermelden!!

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Bovendien, kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom dit niet kan en niet enkel stellen dat dit te wijten is aan de eigen houding van verzoekster.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dat dit een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging... Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing gevolg is van zijn eigen houding is niet voldoende. De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

Verwerende partij stelt dat verzoekers in eerste instantie zelf gevolg dienden te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten maar weigert rekening te houden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.12.2005 ongeldig is.

De negatieve beslissing mbt hun asielaanvraag werd immers vernietigd door uw Raad, waardoor verzoekers tot en met 2008 in het bezit waren van legaal verblijf.

Bijgevolg konden verzoekers geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zij verbleven immers op dat moment legaal op het grondgebied!

Het is onzorgvuldig en onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden!

Bovendien gaat men flagrant voorbij aan het feit dat DVZ slechts op 30.01.2014 een beslissing heeft genomen tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is, in casu, één dag na de bestreden beslissing. Heeft verwerende partij het dossier van verzoekers wel onderzocht?! Verzoekers mochten immers, tot op het moment van de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen. Dat er van hen bijgevolg ook niet verwacht kon worden dat zij gevolg geven aan een bevel dat hen nog niet was afgeleverd, dit is onredelijk!

Bovendien gaan verzoekers niet akkoord met de beslissing van de Staatssecretaris van Asiel en Migratie om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en hebben zij een beroep ingediend bij uw Raad. Aangezien het beroep nog hangende is, is de uitspraak nog niet zeker en kunnen verzoekers hier bijgevolg nog geen gevolg aan geven.

7. “De advocaat van betrokkene verwijst naar de instructies dd 26.03.2009 van minister Turtelboom. Echter, deze instructies werden echter volledig overgenomen door de instructie van 19.07.2009 van staatssecretaris Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Bovendien is sinds 06.12.2011 mevrouw Maggie De Block bevoegd Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.”

Dat verzoekers wel degelijk op de hoogte zijn van het feit dat de instructies dd. 19.07.2009 vernietigd zijn. Verzoekers hebben deze echter niet aangehaald in hun aanvraag. Zij verwijzen naar de instructies dd. 26.03.2009. Het is niet omdat de latere instructies, in casu deze van dd. 19.07.2009, vernietigd zijn, dat de eerdere instructies niet meer zouden gelden!

De instructies dd. 26.03.2009 zijn immers nooit vernietigd geweest, noch is er enig bericht geweest dat deze niet meer zouden toegepast worden.

Bijgevolg mogen verzoekers er redelijkerwijze van uitgaan dat deze instructies tot op heden nog steeds van toepassing zijn en dient verwerende partij hier rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag!

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoekster! De instructies dd. 26.03.2009 werden niet vernietigd! Bijgevolg zijn ze nog steeds in werking! Het is niet aan DVZ om als soevereine rechter te beslissen wanneer zij wel of niet een instructie wensen toe te passen! Dat dit immers een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel! Bovendien wensen verzoekers op te merken dat ook Maggie De Block de bevoegde Staatssecretaris niet meer is. Onlangs heeft Theo Francken deze positie overgenomen. Dit wilt echter niet zeggen dat de regularisatiecriteria wijzigen! Het is niet aan elke Staatssecretaris om een nieuw beleid te voeren. De geldende instructies blijven gelden tenzij enig tegenbericht. Verzoekers voldoen aan een instructie die tot op heden in werking is en dienen bijgevolg geregulariseerd te worden!

8. "De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen- nl. dat betrokkenen al sinds 2003 in België zouden verblijven, dat zij werkwillig zouden zijn, dat zij de Nederlandse taal goed zouden beheersen, dat hun kind hier naar school zou gaan, dat zij een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat ze getuigenverklaringen, arbeidscontracten en loonfiches voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Verzoekers kunnen op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom hun langdurig verblijf en hun integratie niet verantwoordt dat hun aanvraag in België wordt ingediend en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie. Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !! Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie niet verantwoordt dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk dienen te leiden tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf van verzoekers louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De kortste weg naar een beslissing, om met dit alles geen rekening te moeten houden, is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is! Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig (voornamelijk legaal) verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?! Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie." Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoekers. Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoekers onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen! Dat verzoekers van mening zijn dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dienen te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ hun integratie niet betwist. DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden en gegrond diende te worden verklaard.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden en gegrond is. Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien. De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Tevens dient te worden opgemerkt dat een aanvraag 9bis gebaseerd dient te zijn op humane gronden en dat hier meer dan redenen genoeg zijn om het verblijf van verzoekers te regulariseren!

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers. Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld. Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig en legaal verblijf, het feit dat verzoekers een blanco strafblad hebben, de rechten van het kind, het feit dat verzoekers een schoolplichtig kind hebben, hun blijf van integratie, hun langdurige procedure ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

Aangaande de aangevoerde schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissing, dienen de middelen onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel vergt *in casu* een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag van verzoekers blijkt dat zij volgende buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen: de onmogelijkheid voor verzoekers ergens tijdelijk in Mongolië terecht te kunnen, de schending van het recht op onderwijs van het kind door het van school te plukken in het midden van het jaar, het langdurig verblijf in België, hun blijf van integratie, duurzame verankering in onze maatschappij, de beheersing van de Nederlandse taal, hun werkbereidheid, hun prangende humanitaire situatie en hun langdurige asielprocedure.

In het eerste onderdeel stellen verzoekers dat zij niet begrijpen uit de bestreden beslissing waarom de aangehaalde elementen, zoals het feit dat zij zeer lang op Belgisch grondgebied verblijven en hun leven hier hebben opgebouwd, hun kind hier is geboren, schoolgaand is en schoolplichtig, hun asielprocedure lang heeft geduurd en zij nergens terecht kunnen in Mongolië, ook niet tijdelijk gezien hun langdurige

afwezigheid, geen buitengewone omstandigheden inhouden en uiteindelijk niet kunnen leiden tot regularisatie.

Nochtans ligt het voor de hand dat deze aangehaalde gegevens, elementen zijn met betrekking tot de integratie en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State kunnen *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."* terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het enige element in deze zin dat verzoekers aanhalen in de aanvraag is het feit dat zij bij een terugkeer naar Mongolië in een mensonterende en levensbedreigende situatie zouden terechtkomen. Verzoekers leggen echter noch in dit eerste onderdeel, noch in de aanvraag om verblijfsmachtiging van 22 mei 2014 uit waarom dat dit het geval zou zijn. Verweerder stelt in de bestreden beslissing dan ook terecht dat enerzijds de asielmotieven van verzoekers in het verleden niet weerhouden werden door de asielinstanties en dat verzoekers ook geen nieuw element aanhalen dat nog niet werd onderzocht sedert het afsluiten van hun asielprocedure, zodat deze bewering geen andere beoordeling wettigt dan die van de instanties.

Verweerder stelt bijgevolg terecht dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en niet via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De Raad ziet niet in wat hieraan onduidelijk zou zijn en volgt verzoekers niet dat uit de motivering niet kan worden afgeleid waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Waar verzoekers menen dat verweerder uitgebreider had moeten motiveren waarom de ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, merkt de Raad op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht evenwel niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Op grond van het eerste onderdeel kan geen schending van de aangehaalde beginselen worden aanvaard.

In het tweede onderdeel voeren verzoekers de schending van het motiveringsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel aan. Ze stellen dat zij inderdaad naar Frankrijk zijn gereisd en daar een asielprocedure hebben gedaan, maar nadien gewoon teruggekeerd zijn naar België en nooit in Duitsland zijn geweest, noch daar een veroordeling hebben opgelopen. Verzoekers stippen aan dat ze het PV of politieverlag niet konden inkijken en eerste verzoeker stelt dat hij niet de persoon L.B. is die in het administratief dossier wordt vermeld als zijnde degene die in Duitsland werd veroordeeld. Voor verzoekers zijn deze openbare ordefeiten drogredenen waardoor met geen rekening diende te houden met de langdurige asielprocedure. Deze procedure voldeed aan de criteria voor onredelijk lange asielprocedure. De Raad meent dat de paragraaf uit de bestreden beslissing die gestoeld is op de betwiste openbare ordefeiten en het gebruik van verkeerde identiteitsgegevens zoals gebaseerd op het *fraus omnia corrumpit* beginsel overtollige motieven uitmaken. De discussie of eerste verzoeker al dan niet openbare ordefeiten heeft gepleegd en het feit dat zij andere identiteitsgegevens hebben gebruikt, heeft geen relevantie voor de vraag of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in het buitenland in te dienen zoals geïnterpreteerd door het *supra* geciteerde arrest van de Raad van State. Iemand kan immers feiten hebben gepleegd of verkeerde identiteitsgegevens hebben gebruikt en toch in de onmogelijkheid zijn, zijn aanvraag in te dienen in het buitenland wegens een situatie van oorlog of burgeroorlog, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. De overige motieven schragen de bestreden beslissing, zodat een eventuele onregelmatigheid van dit motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Betreffende het argument dat verzoekers voldoen aan het criterium voor een onredelijk lange asielprocedure kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste en

zevende onderdeel. Een schending van het motiveringsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel of zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

In het derde onderdeel halen verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel omdat uit de bestreden beslissing blijkt dat het gebruiken van verkeerde identiteitsgegevens wordt opgeworpen als reden voor het verwerpen van de aanvraag in toepassing van het principe van "*fraus omnia corrumpit*", terwijl zij stellen dat talrijke andere vreemdelingen die logen over hun identiteit of zelfs nationaliteit ondertussen wel geregulariseerd werden en een onbeperkt verblijf kregen. Ze benadrukken dat ze zelf het initiatief hebben genomen om de correcte identiteitsgegevens door te geven. Zij halen ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

In casu herhaalt de Raad zoals in het tweede onderdeel gezegd, dat dit onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing een overtollig motief uitmaakt, daar verweerder in dit motief reeds voorop loopt op de gegrondheid van de aanvraag, terwijl *in casu* enkel dient te worden nagegaan of verzoekers aanvaardbare buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die verhinderen dat zij hun aanvraag via de gewone procedure indienen. Doch overige motieven kunnen de eerste bestreden beslissing schragen.

Verzoeker toont in het kader van de zorgvuldigheidsplicht niet aan dat verweerder zich hierbij niet op een correcte feitenvinding of alle documenten van het dossier heeft gebaseerd, daar verzoekers het gebruik van verkeerde identiteitsgegevens niet ontkennen.

Verder voeren verzoekers in dit onderdeel nog aan dat verweerder bij de beëindiging van een verblijfsrecht steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier, zoals onder meer de duur van het verblijf, leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, etc. Ze stippen aan dat verweerder bijgevolg had moeten rekening houden met het feit dat het kind van verzoekers al heel haar leven, 8 jaar in België heeft doorgebracht, en nooit in Mongolië is geweest. Ze menen dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met dit gegeven.

De Raad stelt vast dat verzoekers de huidige bestreden beslissing verkeerdelijk zien als een beslissing tot een beëindiging van een verblijfsrecht waarbij conform de artikelen 42*bis*, 42*ter*, 42*quater* en 40*ter* (met verwijzing naar de voorwaarden van artikelen 42*ter* en 42*quater*) van de Vreemdelingenwet inderdaad dient rekening gehouden te worden met de door verzoekers aangestipte elementen. *In casu* betreft het in het geheel geen dergelijke beslissing tot beëindiging van het verblijf maar enkel een vaststelling dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben aangevoerd die hen toestaan hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet in België in te dienen, waardoor verweerder de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard.

In hun vierde onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM, evenals van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers menen dat de levensgevaarlijke situatie in Mongolië blijkt "uit de vele recente media". Het zou "niet ter discussie staan" dat de huidige situatie in Mongolië zeer precair is voor teruggestuurde burgers en het zou onverantwoord zijn hen aan "dergelijke" gevaarlijke situaties bloot te stellen. De onmogelijkheid voor terugkeer stoelen verzoekers eveneens op het feit dat ze er al lang niet meer geweest zijn en nergens zouden terechtkunnen, ook op het feit dat hun kind de cultuur en gewoontes niet kent in Mongolië. Verweerder zou ten onrechte concrete bewijzen vragen, nu dat juist hun leven in gevaar zou brengen.

Dienaangaande moet vooreerst opgemerkt worden dat in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geenszins door de verzoekers enig risico op mensonwaardige of vernederende behandelingen werd ingeroepen als zijnde een buitengewone omstandigheid. Het feit dat verzoekers nu in het vage verwijzen naar recente media om zeer gevaarlijke situaties in Mongolië te verduidelijken, volstaat in het geheel niet. Minstens hadden verzoekers deze recente media dan kunnen voegen aan het verzoekschrift waaruit zou moeten worden afgeleid dat het een algemeen bekend feit is dat de situatie in Mongolië voor terugkeerders zeer gevaarlijk zou zijn. Zoals bij de bespreking van het eerste onderdeel gesteld, kan erop gewezen worden dat het CGVS in het kader van de asielaanvraag van verzoekers, de asielmotieven ten gronde heeft behandeld en afgewezen, en dat ook door de Raad bij arrest nr. 17 962 van 29 oktober 2008 de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. In dit kader kan erop gewezen worden dat het onderzoek in het kader van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet grotendeels overeenstemt met het onderzoek van artikel 3 van het EVRM en dat verzoekers sedert het arrest van de Raad geen enkel nieuw element hebben voorgelegd dat tot een andersluidende beoordeling zou kunnen leiden, zoals

verweerder terecht opmerkt. Verzoekers beweren in het vage dat het voorleggen van concrete bewijzen hun leven in gevaar zou brengen, zonder de minste duiding. Het feit dat het kind van verzoekers de cultuur en gewoontes van haar moederland niet kent, noch het feit dat verzoekers lang niet in hun moederland zijn geweest, zijn elementen die een risico op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling kunnen aannemelijk maken, zeker niet nu de kernvraag is of het voor verzoekers zeer moeilijk is hun aanvraag in Mongolië in te dienen. Een gebrek aan zorgvuldig onderzoek kan evenmin aan verweerder worden verweten, nu het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om in het kader van hun aanvraag bij de uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden op gevaar in de zin van artikel 3 van het EVRM te wijzen, hetgeen ze nagelaten hebben en geenszins kan worden aangenomen dat de situatie in Mongolië dermate ernstig is dat het een algemeen bekend feit zou zijn dat elke terugkeerder *prima facie* een verdedigbare grief op grond van artikel 3 van het EVRM zou hebben.

Een schending van artikel 3 van het EVRM, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg worden aangenomen.

In hun vijfde onderdeel voeren verzoekers enerzijds de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en anderzijds van de artikelen 28 en 29 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna verkort het Kinderrechtenverdrag).

Wat betreft de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel voeren verzoekers aan dat verweerder niet zonder onderzoek kon stellen dat hun kind geen gespecialiseerde infrastructuur behoeft en eraan voorbij gaat dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is in Mongolië. Verzoekers menen dat verweerder eraan voorbij gaat dat een schoolplichtig kind hebben wel degelijk een grond is tot regularisatie met verwijzing naar de instructies van Turtelboom van 26 maart en 19 juli 2009 die in een regularisatiemogelijkheid voorzagen voor de prangende humanitaire situatie met schoolgaande kinderen. Het feit een schoolplichtig in België geboren kind te hebben dat al 8 jaar hier naar school gaat en enkel hier een kans op een volwaardige opleiding zou hebben, maakt volgens verzoekers een buitengewone omstandigheid uit. Bovendien merken ze op dat het kind niet mag gestraft worden voor de acties van de ouders en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het belang van het kind.

De Raad meent dat verzoekers er opnieuw aan voorbijgaan dat in de ontvankelijkheidsfase van een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, de vraag zich enkel stelt of de aanvraag al dan niet in het herkomstland kan worden ingediend. Dit impliceert bijgevolg niet per definitie een definitieve terugkeer naar het herkomstland waar het kind vanaf dan altijd zou aangewezen zijn op het Mongoolse onderwijs, waarvan overigens in het geheel niet is aangetoond dat dit geen kans op een volwaardige opleiding zou kunnen geven. Bijgevolg is het niet onredelijk van verweerder om de nadruk te leggen op de afwezigheid van de nood aan gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het herkomstland vindbaar zou zijn, nu dit een buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken indien die afwezigheid het indienen van de aanvraag in het herkomstland zou bemoeilijken. Dit laatste tonen verzoekers echter niet aan. Het is ook geenszins correct dat verweerder geen belangenafweging zou gemaakt hebben met betrekking tot de belangen van het kind, m.n. van haar eventuele gebrekkige kennis van de moedertaal en het langdurig schoollopen in België. Verweerder beargumenteert dat het kind school kan lopen in Mongolië en dat zij vermoeden dat het kind de moedertaal machtig is. Daargelaten de vraag of het kind al dan niet de moedertaal machtig is, acht de Raad het evenmin op de leeftijd van 8 jaar onmogelijk de moedertaal te verwerven teneinde toch naar school te kunnen gaan, mocht het indienen van de aanvraag op zich in het herkomstland dan toch meer tijd in beslag nemen. De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat een kind niet mag gestraft worden voor de beslissingen van de ouders, doch wijst er wel op dat sedert het afsluiten van de asielpprocedure in 2008 de ouders wisten dat zij zich in een preciaire verblijfssituatie bevonden en dat een procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een procedure is die weliswaar kan leiden tot een humanitaire regularisatie maar die geenszins rechten opent, nu deze vorm van regularisatie een gunstmaatregel is. Het kind van 8 jaar bevond zich sedert 2008 en op het moment van de bestreden beslissing dus al 6 jaar in een preciaire situatie in België. Wat betreft het argument van de instructies van maart en juli 2009, verwijst de Raad naar de bespreking van het zevende onderdeel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag stippen verzoekers eveneens aan dat hun kind recht heeft op onderwijs, dat het momenteel in België school loopt en dat de enige kans voor verzoekers om hun kind een volwaardige opleiding te geven in België is, zodat dit een buitengewone omstandigheid zou vormen. Ze verwijten verweerder dat hij enkel heeft gesteld dat geen gespecialiseerde onderwijsinfrastructuur nodig is, zonder daar enigszins onderzoek naar gedaan te hebben, zoals bijvoorbeeld naar de taal waarin het kind les zou krijgen. Hieruit zou volgens verzoekers blijken dat verweerder weigert de internationale verdragen te toetsen aan het dossier van verzoekers. Verzoekers concluderen dat dit recht op een volwaardige opleiding een buitengewone omstandigheid vormt en dat een eventuele terugkeer de belangen van het kind ernstig zouden schaden.

De Raad wijst er op dat de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. De verzoekers kunnen daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 11 juni 1996, nr. 60.097; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Een schending van de artikelen 28 en 29 van het Kinderrechtenverdrag wordt bijgevolg niet aangenomen.

In hun zesde onderdeel betwisten verzoekers opnieuw het feit dat zij na hun asielprocedure in Frankrijk naar Duitsland zouden zijn gegaan en dat eerste verzoeker daar veroordeeld zou zijn geweest. Wat betreft deze argumenten kan worden volstaan met een verwijzing naar wat *supra* onder het tweede onderdeel werd uiteengezet. Wat betreft het argument van de lange asielprocedure weze het herhaald dat zoals eerder gesteld deze volgens de rechtspraak van de Raad van State op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder kan *in casu* op een afdoende wijze motiveren door te verduidelijken dat de elementen van langdurig verblijf en integratie behoren tot de gegrondheid van het onderzoek waarbij hij, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren, niet stelt dat integratie niet kan leiden tot regularisatie. Waar verzoekers verwijzen naar een vernietiging van de Raad van een negatieve verblijfsbeslissing, kan hij niet volgen. Dit arrest had immers betrekking op een ongegrondverklaring van een humanitaire regularisatieaanvraag, *quod non in casu*. Waar verzoekers ingaan op de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten die pas 1 dag na de bestreden beslissing zou afgegeven zijn, kan de Raad weerom niet volgen. *In casu* dateren de bestreden beslissingen van 16 september 2014, ruimschoots na het eerder bevel van 30 januari 2014. Het beroep tegen dit bevel werd overigens ondertussen verworpen bij arrest nr. 130 798 van 3 oktober 2014.

In hun zevende (tweede en vijfde) onderdeel stippen verzoekers aan dat zij weten dat instructies van 19 juli 2009 vernietigd zijn, maar wijzen evenwel op de ministeriële instructies van 26 maart 2009, die niet zijn vernietigd, waardoor zij nog steeds van toepassing zouden zijn. Verweerder zou volledig voorbij gaan aan de wetgeving toepasbaar op de aanvraag. Dit zou een flagrante schending uitmaken van het rechtszekerheidsbeginsel. Omdat verzoekers voldoen aan die criteria zouden zij moeten geregulariseerd worden. Verzoekers hebben immers een kind dat school loopt en haar hele leven school heeft gelopen in België, zodat zij vallen onder een prangende humanitaire situatie. Ze zouden eveneens vallen onder een onredelijk lange asielprocedure.

De Raad merkt op dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op 19 juli 2009 instructies heeft opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructies van 19 juli 2009 werden, zoals verzoekers zelf aangeven, vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens mag de Raad niet toetsen aan de vernietigde instructie van 19 juli 2009.

Bovendien houdt een vernietiging naar administratief recht in dat het instrument met terugwerkende kracht (*ex tunc*) uit het rechtsverkeer wordt verwijderd zodanig dat het wordt geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg is het geenszins mogelijk de toepassing van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 aan te voeren. Het gegeven dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State, belet niet dat de overheid in het algemeen nader bepaalt door welke principes zij van plan is zich te zullen laten leiden bij de uitoefening van de haar door de wet toegekende appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvragen. Een dergelijke gedragslijn mag volgens de Raad van State evenwel niet het karakter aannemen van een strakke en absoluut bindende regel en mag geenszins verward worden met door verzoekers positief afdwingbare rechten. Deze aangekondigde gedragslijn kan evenmin het onderzoek van de ontvankelijkheid en dus van de buitengewone omstandigheden overbodig maken.

Daargelaten de vraag of de omzendbrief van 26 maart 2009 een reglementair karakter heeft en de rechter bindt, en daargelaten de vraag of verzoekers voldoen aan een van de criteria, dient de Raad op te merken dat waar verzoekers om de toepassing van deze omzendbrief vragen dit eveneens tot gevolg zou hebben dat de gemachtigde dient te besluiten dat de buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn vervuld indien verzoekers zich in één van deze humanitaire situaties zou bevinden. De toepassing van deze omzendbrief zou aldus eveneens tot gevolg hebben dat geen buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het niet aantonen dat er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, is een bevoegdheid die toekomt aan de wetgever en niet aan de staatssecretaris. Verzoekers vragen aldus de toepassing van de omzendbrief op een wijze die even zeer strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen aldus niet dienstig verwijzen naar de omzendbrief van 26 maart 2009. Waar verzoekers menen dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie van 26 maart 2009 kan dit niet worden aanvaard. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het feit dat er een administratieve praktijk bestond waardoor verzoekers er mochten van uitgaan dat indien hun aanvraag voldeed aan de vooropgestelde criteria, dit inhield dat hun aanvraag ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, was een praktijk *contra legem* gestoeld op instructies die door de vernietiging uit het rechtsverkeer werden verwijderd. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Zelfs nu de eerste instructies van maart 2009 niet zijn vernietigd, zou de toepassing ervan eveneens strijdig zijn met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

In hun achtste onderdeel voeren verzoekers wederom de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel aan waarin wederom naar de elementen van integratie wordt verwezen als buitengewone omstandigheden. Grotendeels kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking van de bovenstaande onderdelen. Waar verzoekers wederom verwijzen naar het arrest nr. 80.255 van de Raad, stelde de Raad reeds dat dit een ongegrondheidsbeslissing van een humanitaire regularisatieaanvraag betreft, zodat dit geenszins vergelijkbaar is. De Raad volgt evenmin waar verzoekers stellen dat verweerder alle aanvragen om humanitaire redenen kan weigeren, door te vereisen dat de aanvraag in het herkomstland wordt ingediend als integratie en langdurig verblijf als enige buitengewone omstandigheden worden aangevoerd. Zoals *supra* gesteld, kan volgens de rechtspraak van de Raad van State verweerder geen buitengewone omstandigheden weigeren indien het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk is omwille van onder meer oorlog, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van

herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. De Raad meent dat verweerder wel op zorgvuldige en afdoende wijze met alle in de aanvraag voorgelegde elementen rekening gehouden heeft in diens motivering en deze op een redelijke wijze heeft beoordeeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

Verzoekers voeren tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten de schending aan van de motiveringsverplichting.

Zij lichten hetgeen wat als een enig middel kan worden beschouwd, als volgt toe:

“Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van hun aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad:

‘Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers , met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd.’

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten –enerzijds “een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht” en anderzijds een “bevel om het grondgebied te verlaten” een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Ook arrest nr. 123 355 van 29.04.2014 van uw Raad is zeer duidelijk: “Een en ander blijkt overigens ook uit een samenleving van de beide bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché (P.F.), der tweede bestreden beslissing wordt vervolgens andermaal genomen en ondertekend door diezelfde attaché (P.F.). Daarenboven werden beide bestreden beslissingen op precies dezelfde dag genomen nadat een antwoord op de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet drie een half jaar op zich liet wachten. Zij is dus genomen naar aanleiding van de eerste bestreden beslissing en wordt bijgevolg mede uit het rechtsverkeer genomen.”

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie. Dat het bevel om deze redenen dan ook vernietigd en geschorst dient te worden.”

De bestreden bevelen strekken ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoekers vast te stellen en steunen op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd zou worden en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoekers, minstens tonen zij dat niet aan. De Raad volgt dan ook niet waar verzoekers stellen dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd “uiteraard” het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden.

De Raad ziet niet in waarop verzoekers hun verwachting gestoeld is dat de bestreden bevelen dienen te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing. Verzoekers trachten tevergeefs aan te tonen dat de tweede en derde bestreden beslissing het gevolg zijn van de eerste bestreden beslissing. Verzoekers laten uitschijnen dat verweerder in zijn beslissing houdende de onontvankelijkheid van hun aanvraag

instructies zou hebben gegeven aan de burgemeester om een bevel te geven. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing toont aan dat deze argumentatie niet correct is. In deze beslissing staat enkel “gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd”. *In casu* werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met de motivering dat zij niet in het bezit zijn van een geldig visum en geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 januari 2014 derwijze dat verzoekers niet dienstig kunnen betogen dat de motivering van de tweede en derde bestreden beslissing strijdig is met de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris om het af te leveren.

In zoverre verzoekers verwijzen naar arresten van de algemene vergadering wijst de Raad er op dat verzoekers om verschillende redenen niet dienstig naar deze rechtspraak kunnen verwijzen. Vooreerst is er *in casu* geen sprake van een beëindiging van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat duidelijk om twee afzonderlijke bestreden beslissingen, zijnde het niet ontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en afzonderlijke bijlagen 13. Bovendien moet eveneens nagegaan worden wat de juridische gevolgen zijn voor het bevel na een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Er is in deze een fundamenteel onderscheid te maken tussen verschillende soorten beslissingen die lijken gevolgd te worden door een bevel. Zo zal een eventuele vernietiging van een ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet met bevel, het gevolg hebben dat de betrokkene opnieuw een verblijfsgrond heeft in afwachting van een beslissing ten gronde over haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Zij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat zij zich op illegale wijze in het Rijk bevindt op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet (RvV AV 23 oktober 2013, nr. 112.609). Daarentegen heeft een onontvankelijk of ongegrond verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet met bevel, niet tot gevolg dat de eventuele vernietiging van die beslissingen gegrond op artikel 9*bis*, een recht op een attest van immatriculatie opent, waardoor de reden uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet overeind blijft. Ten derde is de rechtspraak waar verzoekers naar verwijzen van de algemene vergadering van de Raad van 13 maart 2012 met betrekking tot de beëindiging of weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan een rechtsevolutie onderhevig geweest waarbij de Raad van State heeft gesteld dat men uit het feit dat twee beslissingen samen in één *instrumentum* worden betekend, niet kan afleiden dat het niet langer om twee afzonderlijke beslissingen zou gaan (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 12 november 2013, nr. 225.455) De Raad heeft zich eveneens in dezelfde zin uitgesproken (RvV AV 19 december 2013, nr. 115.993).

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangenomen, noch wordt aangenomen dat een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat de bestreden bevelen eveneens uit het rechtsverkeer moeten worden gehaald via een vernietiging.

Het tweede middel gericht tegen de bevelen is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES